Traian Golea

Răspuns declarațiilor Președintelui Ion Iliescu privind

Pogromul legionar contra Evreilor la 21-23 Ianuarie 1941

Mediafax, 22 Ianuarie 2001
(Despre Abator)

(Internet, 22.1.2001)

Romanian Historical Studies
2001

Traian Golea

Răspuns declarațiilor Preşedintelui Ion Iliescu privind

Pogromul legionar contra Evreilor la 21-23 Ianuarie 1941

Mediafax, 22 Ianuarie 2001
(Despre Abator)

(Internet, 22.1.2001)

Romanian Historical Studies
2001

Iliescu - martor ocular al pogromului legionar din 1941

E pledeaza impotriva umflarii artificiale a numarului victimelor

Presedintele Ion Iliescu a apreciat, ieri, la ceremonia de comemorare a victimelor pogromului legionar din 21-23 ianuarie 1941, ca nu trebuie sa uitam ceea ce a insemnat in istoria Romaniei, "acel delir al intolerantei si antisemitismului". E a declarat ca este martor ocular al acelor evenimente, cand, cel mai bun prieten al tatalui sau, "muncitorul roman ceferist Constantin David a fost ucis bestial de o haita de legionari". Ion Iliescu a aratat ca nimic nu poate si nu trebuie sa justifice, sa falsifice sau sa nege o realitate tragica traita de compatrioti ai nostri.

Seful statului si-a exprimat convingerea ca intre Romania si Israel trebuie dezvoltate in viitor relatii privilegiate. E a apreciat ca acestea se vor consolida, odata cu apartenenta celor doua tari la Uniunea Europeana. Iliescu considera ca aceasta colaborare trebuie sa cuprinda si eforturi pentru construirea unei lumi "in care sa nu mai fie posibila nici una dintre ororile veacului trecut".

Subliniind faptul ca tragedii precum cea din ianuarie 1941 nu trebuie banalizate, presedintele tarii a afirmat ca "nici punerea pe seama romanilor a unui numar de victime umflat artificial, tocmai pentru a impresiona si a starni un mare impact mediatic, nu este un mod de a servi adevarul si prietenii". In incheierea discursului, presedintele Iliescu a propus instituirea unei zile pentru organizarea de intalniri la Teatrul Evreiesc in care sa se faca bilantul periodic al relatiilor dintre popoarele roman si evreu.

(Mediafax)</DIV>
</XMP>

Excelenței Sale Ion Iliescu,
Președinte al României
Palatul Cotroceni, București

Stimate domnule Președinte Ion Iliescu,

Cu durere în suflet am luat act de declarația neadevarata și de totala reacredința a DVoastra facuta cu ocazia comemorarii a 60 de ani de la lovitura de Stat a Gen. Antonescu împotriva regimului National Legionar care guverna România atunci, declarație în care afirmați ca *"ati fost martor ocular la omorîrea celui mai bun prieten al tatalui Dvs., muncitorul român CFR-ist Constantin David, de catre o haita de legionari.... în acel delir al intoleranței și antisemitismului"*.

Protestul meu impotriva declaratiei Dvs. exprimat în termenii de mai sus se refera în mod deosebit la afirmația: *"In acel delir al intoleranței si antisemitismului"*, pentru ca în ce privește *"omorirea muncitorului CFR-ist de o haita de legionari"*, acest fapt ar fi trebuit sa fie subiectul unui proces în justiție, cu stabilirea identității numelui și a calității de legionar a vinovatului, pentru ca întreaga poliție antonesciana a fost angajata sa descopere și sa defere justiției toate crimele savârșite de legionari ca apoi, printr'un mare tam-tam în presa, sa se arate lumii caracterul criminal al legionarilor, motiv pentru care a trebuit sa fie îndepartați de la gvernare. Antonescu spera ca prin astfel de

procese sa poata justifica în fața opiniei publice lovitura sa de stat data împotriva Statului Național Legionar.

Dar sa le luam pe rând. (Citez din **"Mişcarea Legionara şi Evreii"**, de Flor Strejnicu, ed.IMAGO, Sibiu, 1996, pag. 111-112):

Delirul intoleranței şi antisemitismului:

Statul National Legionar a fost decretat la 14 Septembrie 1940. Pâna la acea data a fost în funcțiune guvernul Gigurtu, care a dat câteva decrete care:

- au eliminat cultul mozaic din lista cultelor istorice protejate şi autorizate de stat, (Decret Nr. 42352);
- o sinagoga putea sa funcționeze numai prin obținerea unei autorizații de la Ministerul Culturii, în timp ce Ministerul de Interne avea sarcina de a închide casele de rugaciune care nu satisfac un anumit numar de enoriaşi, localurile urmând sa treaca în patrimoniul statului (Decret Nr. 42354),
- personalul evreiesc de la teatrele naționale şi particulare era exclus fara nicio excepție, (Decret Nr. 42181).
- pâna la data de 14 Septembrie, prin şase loturi succesive fusesera destituiți mulți avocați evrei.

Toate aceste masuri fusesera luate pâna la înființarea Statului National Legionar. Numai dupa o saptamâna însa de la instaurarea Statului National Legionar, prin Decret Nr. 43931 s'a suspendat aplicarea deciziilor 42352 şi 42354, decizii privitoare la interzicerea cultului mozaic. Astfel, una din primele masuri ale legionarilor a fost anularea unor decizii impotriva funcționarii cultului mozaic. Deasemenea prin Decretul Nr. 44400 se autorizau trupele particulare ale

artiştilor evrei, e drept, cu oarecare restricţii privind caracterul anti-nationalist sau antiromânesc pe care le-ar putea exercita acestea.

Inchisoarea Râmnicu Sarat (extras din **"MIşcarea Legionara şi Evreii"**, pp. 114-115) a însemnat pentru Mişcarera Legionara locul de unde a fost ridicat Capitanul cu 13 camarazi ai sai în noaptea Sf. Andrei din anul 1938 şi omorîţi prin strangulare la Tâncabeşti, în drum spre Jilava. Tot la Râmnicu Sarat a fost asasinata, ia 22 Sept. 1939, elita legionara: Ion Banea, Alexandru Cantacuzino, Gheorghe Clime, Nicolaie Totu, Alexandru Tell, Gheorghe Furdui, Banica Dobre, Mihail Polihroniade, Paul Craja, Sima Simulescu, Gheorghe Apostolescu, Gheorghe Istrate şi Aurel Serafim.

La 22 Sept. 1940, un grup de 50 tineri legionari au venit la închisoare pentru a oficia un parastas pentru odihna sufletelor celor asasinaţi şi pentru a se reculege. Aici au fost surprinşi sa gaseasca inchise în celule individduale câteva femei condamnate pentru credinta lor comunista, printre care era Liuba Chişinevschi şi Ana Pauker, viitoarele stapâne sângeroase ale destinului românesc.

Linia spirituala în care fusesera formaţi aceşti tineri i-a determinat sa intervina pentru eliberarea lor, dar şi a tuturor celor întemniaţaţi pentru credinţele lor politice. Intorşi la Bucureşti, au întocmit un memoriu catre Generalul Antonescu.

Familiile legionarilor întemniţaţi şi asasinaţi la Râmnicu Sarat, în frunte cu Doamna Elena Codreanu, s'au solidarizat spontan cu memoriul tinerilor Fraţi de Cruce şi şi-au însuşit Memoriul. L-au semnat şi l-au prezentat Generalului într;o audienţa.

Memoriul cerea ca închisoarea Râmnicu Sarat sa fie declarata "Muzeu al suferinței legionare". Unul din punctele memoriului spune:

"*Dorim ca in România legionara sa se acorde întreg respectul cuvenit atât fața de ființa românească in sine, cât și fața de orișice credința politica sincera. Sa nu mai fie deținuți politici printre români, iar cei straini sa fie trimiși în țara lor. Pe pamântul țarii noastre sa nu mai fie suferința pentru idei, iar cei arestați și izolați de societate sa nu mai fie chinuiți.*"

Generalul a aprobat Memoriul.

Așa și-a început Statul Național Legionar activitatea lui "**antisemita**", prin revenirea la normal și anularea unor restricții privind cultul mozaic, ori activitatea artistica a evreilor. Toate aceste date sunt înserate în "**Cartea Neagra**" a lui Matatias Carp și recunoscute ca atare în Vol. I, pag. 77-78 și 90).

* * *

Mai departe:

"România Libera" pe Internet, din 1 Febr. curent, ne spune ca menționarea de catre D-Voastra a lui Constantn David, *"cel mai bun prieten al tatalui Dvs"* (informator al Siguranței Statului), care ar fi fost omorît sub ochii Dvs. - *"am fost martor ocular"* - a fost o gafa. Citez: *"In acest context ar trebui plasata și noua gafa a Președintelui Iliescu, care s'a apucat sa evoce cu totul nepotrivit figura muncitorului Constantin David....."*

* * *

Nu "rebeliune legionara", ci lovitura de stat a lui Antonescu împotriva Statului Național Legionar"

Nu legionarii s'au revoltat impotriva Generalului Antonescu, pentru ca era doar un regim național legionar în care Mişcarea Legionara nu avea nimic de revendicat. Era Gen. Antonescu cel care, nereusindu-i încercarile de a obține şefia Mişcarii, a vrut s'o îndeparteze şi s'o decapiteze, pentru a o reorganiza apoi sub conducerea sa. Prima încercare a fost facuta la 6 Octombrie 1940, cu ocazia marei manifestații legionare din capitala țarii, când a cerut formal sa i se transfere sefia Mişcarii. Pe lânga scopul de a abate Mişcarea de la perceptele ei primare fixate de Corneliu Codreanu, care contraveneau conceptelor politice ale cercurilor masono-liberaloide - una din metodele clasice de distrugere a unei mişcari - Antonescu mai avea şi ambiția sa fie la egalitate cu Hitler şi Mussolini, care erau în acelaş timp şefi de ştat şi şefi ai organizațiilor politice pe care se sprijinea regimul lor. La 21 Ianuarie 1941 Antonescu a inițiat acțiunea de indepartare a Mişcarii de la guvernare, având asigurat sprijinul militar al lui Hitler. In susținerea acestor afirmații citez din cartea **"Fenomenul legionar"**, de C.W. Forester, editura Romanian Historical Studies, USA, 1993, pag. 65, capitolul:

Tîrgul lui Antonescu cu Hitler

"Hitler, aflând de tensiunea existenta între Antonescu şi Mişcarea Legionara, i-a invitat pe Antonescu şi pe Sima la o întrevedere. Hitler, preocupat de eventualul razboi cu

Rusia Sovietica, avea nevoie de aliați. Sima, nevoind sa angajeze țara în activitați naziste, a refuzat sa se duca. In schimb Antonescu s'a dus şi a facut un tîrg cu Hitler: a acceptat sa angajeze România şi armata țarii în acțiuni naziste, cu condiția ca Hitler sa aprobe eliminarea Mişcarii din guvern şi eventual sa ordone diviziilor germane din România sa sprijine aceasta acțiune.

Intors în țara, Antonescu a înlocuit toți prefecții legionari cu prefecți militari - ca şi Carol - şi a înlocuit şi ministrii legionari, ocupând instituțiile respective cu forța armata. Majoritatea comentatorilor vestici au calificat acțiunea lui Antonescu drept o lovitura de stat (coup d'état). In schimb toata presa comunista, oligarhica şi antonesciana a calificat în trecut, ca şi acum, aceasta rezistența a legionarilor (la lovitura lui Antonescu) drept rebeliune legionara. Daca cineva ar avea curiozitatea sa deschida Codul Penal din acea vreme, ar vedea ca acțiunea lui Antonescu era ilegala şi ca Antonescu ar fi trebuit sa fie trimis în judecata pentru lovitura de stat contra unei parți a guvernului."

Iar la pagina 67 gasim: *"In Ianuarie 1941, când a dat lovitura de stat cu ajutorul lui Hitler, Antonescu a devenit o marioneta a sa. Istoricul P. Quinlan în "Clash over Romania", îl citeaza pe Cordell Hull care l-a clasat pe Antonescu drept "papuşa lui Hiler" (Hitler's puppet"*

Despre aşa zisa "rebeliune", calugarul (evreu botezat) Nicolaie Steinhard în cartea sa **Monologul polifonic,** la pag. 262, spune: *"iar rebeliunea nu a fost numai o revolta politica, ci şi un excelent prilej pentru scursorile mahalalei de a invada centrul oraşului - al cetații - pentru a jefui, a*

prada şi a se deslanţui nediscriminatoriu." Aceştia formau "haitele" pe care D-Voastra cu rea credinta le consideraţi legionare.

Daca interesul D-Voastra pentru problema evreiasca ar fi fost sincer, ar fi trebuit sa consultaţi cel puţin cartea lui Matatias Carp, **"Cartea Neagra"** - Suferinţele evreilor din România în anii 1940-1944 - carte editata în numele comunitaţii evreieşti din România, şi care a fost reeditata în 1996 in trei volume, unde "rebeliunii" îi este dedicat un întreg volum. Acolo aţi fi putut afla cât de greşita este afirmaţia Dvs privind *"delirul intransigenţei şi antisemitismului legionar"*. Aţi fi putut vedea intransigenţa evreilor care, alaturi de vechea oligarhie românească, au fost profund implicaţi în complotul care urzea acea lovitura de stat a lui Antonescu împotriva Statului National Legionar. In cartea lui Flor Strejnicu, **"Mişcarea Legionara şi Evreii"**, la pag. 163-164 gasim citatul din cartea lui Matatias Carp:

"Se ştia de la început ca pe cei doi factori politici fundamentali ai ţarii, Antonescu şi Mişcarea Legionara..... îi despartea ideologie, metode şi obiective, etc.....

Discordia aceasta trebuia cu orice preţ întreţinuta. Chiar daca se întrezareau pericolele şi suferinţele pe care o eventuala convulsiune le-ar abate asupra tuturor, ea trebuia provocata, pentru ca în acel moment cealalta alternativa era .... exterminarea totala a populaţiei evreeşti" (Vol.I, pag. c.p. 70-71). Pentru a fi ilustrat adevarul, citatul de mai sus ar fi trebuit sa fi fost formulat astfel: **Discordia între Legiune şi Antonescu trebuia provocata şi cultivata cu orice preţ, chiar daca se întrezareau pericolele si suferinţele pe care o eventuala convulsiune le-ar fi**

abatut asupra evreilor. Dar chiar şi cu formularea facuta puteţi vedea ca ei au împins **"cu orice preţ"** la convulsiune, asumându-şi în mod express riscurile unei astfel de convulsiuni.

Pentru a va da seama de "discordia" existenta între Gen. Antonescu şi Mişcarea Legionara, va recomand lectura cartii lui Horia Sima, "Era Libertaţii", Vol. I, unde nu este vorba de discordie în primele saptamâni de guvernare împreuna.

* * *

In timpul ostilitaţlor provocate de Gen. Antonescu :

Mihail Sturdza (Ministru de Externe în guvernarea naţional-legionara) în cartea sa ***România şi sfârşitul Europei****, despre rebeliune, la pag. 220-221, spune:*

"In noaptea de 21-22 Ianuarie cuibul meu "Ioan Voda" a fost chemat telefonic la Prefectura judeţului... şi ni s'a comunicat ca doua camioane încarcate cu ceea ce parea a fi prizonieri, cu gardienii lor, au trecut prin faţa cuibului. Legionarii au încercat sa-i opreasca. Din camioane au fost ameninţaţi cu armele şi s'a tras vreo câteva focuri peste capul lor. Legionarii au cerut instructiuni.

- "Urmariţi imediat, opriţi şi investigaţi".

Peste vreo 20 minute ni s'a comunicat rezultatul:

- s'au gasit vreo treizeci de cadavre şi mai mulţi raniţi. Evrei toţi, dupa cum se parea. Faptaşii au disparut...

- "Raniţii sa fie duşi imediat la spital...."

Nici pâna azi nu se ştie cine au fost asasinii.

In cartea sa ***"Un chapitre d'histoire roumaine"*** *Gen. Platon Chirnoaga, referitor la incidentul de mai sus, spune: "Mişelia imediat a fost pusa pe seama legionarilor. Cât despre adevaraţii faptaşi, aceştia nu au fost cunoscuţi*

niciodata.... Atât guvernul post-legionar, care s'a format, cât şi Comunitatea Evreilor din Bucureşti au procedat la anchete minuţioase, care însa n'au dat niciun rezultat. Un astfel de rezultat este totuşi un indiciu ca legionarii nu aveau nici un amestec. Neputându-se arunca pe spinarea legionarilor, aşa cum era regula, odiosul asasinat a început sa-şi piarda din interesul iniţial suscitat. Tot ce se mai putea scoate dintr'o astfel de înscenare, era ca ancheta sa fie astfel condusa şi apoi abandonata, încât banuielile, îndoielile şi acuzaţiile sa cada totuşi pe Legiune".

* * *

In ce priveşte pogromul de la Abatorul din Bucureşti, care ar fi trebuit sa aiba loc în *"delirul intoleranţei şi anti-semitismuilui"*, acel pogrom nu a existat. A existat doar inscenari de pogrom ale serviciului secret al lui Antonescu. (şef Eugen Cristescu), sau alţi interesaţi, dupa cum reiese din declaraţiile lui Petre Pandrea, cumnatul fostului Dvs tovaraş de partid, Lucreţiu Patraşcanu, citat de Simion Ghinea, fost membru al Mişcarii Legionare, cât şi declaraţia dlui Prof. Dr. Radu Iftimovici, şi alţii, declaraţii care ne spun ca *"nu a fost nimeni omorît la Abator"*.

O înscenare:

Masacrul de la Abator

De Simion Ghinea

(în "Expres Magazin", Nr. 4, 30 Ian.- 5 Febr. 1991)

De cincizeci de ani are loc in România un proces straniu. Zic straniu, pentru ca în timp ce acuzatorii au putut spune verzi şi uscate, acuzaţii au tacut pentru ca li s'a pus lacat la gura.

In 1947, Petre Pandrea a tiparit o carte de specialitate - era un penalist emerit - în care cita cazuri de **"psihoza şi demența colectiva"** din timpul revoluției franceze şi din aşa zisa "rebeliune legionara" din 1941.

Doi ani mai târziu ne-am întâlnit în aceeaşi celula la Ocnele Mari: eu ca legionar, Pandrea ca **"tovaraş de drum imbecil"**, (expresia lui Pandrea). Ii citisem cartea şi l-am întrebat, ce surse a folosit cu privire la evreii ciopârțiți şi spânzurati în cârlige la abatorul din Bucureşti în zilele **"rebeliunii"**. Mi-a raspuns, *"Din cartea "Pe marginea prapastiei", despre care mult mai târziu am aflat ca fusese intocmita de Eugen Cristescu, şeful Serviciului Secret de Informatii, (SSI). Asta aveam s'o aflu, a precizat Pandrea, cu puțin timp înainte de arestare de la medicul şef al Abatorului."*

Petre Pandrea îl cunoscuse pe doctor în casa lui Lucrețiu Patraşcanu, aflând cu aceasta ocazie ca, pe la sfârşitul lui Noembrie 1940 Doctorul fusese vizitat la birou de o echipa de politişti "misterioşi", cari i-au cerut voie sa fotografieze anumite "aspecte" din incinta Abatorului. Medicul a fost contrariat: Ce sa fotografieze, şi de ce ? Dar dupa doua luni avea sa deslege misterul, vazând fotografiile din infama culegere de minciuni, trucaje şi calomnii, menite sa-i discrediteze pentru totdeauna pe legionari în țara şi strainatate. Povestea cu abatorul, aşa cum a spus-o Pandrea, a circulat prin toata închisoarea. Zece ani mai târziu, l-am întâlnit iar pe Pandrea, de asta data la Inchisoarea din Aiud, şi din nou l-am rugat sa reia povestea cu abatorul, de fața fiind Prințul Ghika si Petre Tuțea.

Sa presupunem ca totuşi, versiunea din "Pe marginea prapastiei" nu cade pe temeiul doar al celor relatate de

Pandrea. Se impun atunci de la sine câteva întrebari:

1. Cum de n'a fost implicat niciun legionar în (presupusa) abominabila crima de la Abator ? Repet: niciunul ! Si ma refer la legionari calificați ca atare, nu la scursurile mahalalei care, în împrejurari tulburi ca cele pe care le traia Bucureştiul, puteau pune camasa verde pentru ca, la adapostul ei, sa intre prin casele oamenilor paşnici sa fure şi chiar sa ucida. Antonescu a fost neierțator cu legionarii care platisera cu sângele lor detronarea regelui nebun Carol al II-lea şi prin asta înlesnisera înscaunarea lui Antonescu la putere în ziua de 6 Septembrie 1940. Sute şi mii de tineri au luat drumul temniței, unii pentru vini imaginare, alții au fost executați. Dar, înca odata, nici unul pentru pretinsele crime de la Abator ! Nici un legionar, în 1941, nu a fost acuzat de crima fata de evrei!

2. Cum de au avut timp legionarii, în zilele de cumpana ale rebeliunii, când se juca viitorul lor politic, chiar viata lor, şi ce motive ar fi putut avea pentru a se deda la devastarea magazinelor şi caselor evreieşti ?

3. Cum de n'a fost transformat, dupa 23 August 1944, acest loc pângarit - Abatorul -într'un sanctuar, într'un simbol al holocaustului (în România), ca Auschwitz, de pilda?

4. Cum de se vorbeşte despre un "pogrom la Bucureşti" abia acum, dupa 50 de ani ?

La prima întrebare se poate raspunde uşor. Nu evreii reprezentau pentru legionari pericolul mortal, ci puciul militar din ziua ce 21 Ianuarie al Gen. Antonescu, sprijinit de o putere straina, respectiv Germania lui Hitler, caci numai cu asentimentul acestuia Antonescu a trecut la acțiune, fapt care nu-l onoreaza. Sa vii la putere sau sa vrei

sa ramai la putere cu ajutor strain, e cea mai mârşava abdicare dela demnitatea ta de român. (Asta am învaţat-o de la Corneliu Codreanu).

La celelalte întrebari las sa dea raspuns persoane mai calificate. Acest raspuns va trebui însa sa cuprinda rezultatele minime ale unei anchete penale: numele victimelor şi ale faptuitorilor, ştiut fiind ca nimic nu a împiedecat la momentul respectiv desfaşuarea unei anchete penale amanunţite. Dimpotriva, autoritatile erau foarte interesate în desvaluirea completa a crimelor legionare. Au facut-o ? Daca nu, de ce?!

* * *

In "Expres Magazin", Nr. 87, 25 Martie 1992, sub titlul

"Spulberarea unei legende"
de Prof. Dr. Radu Iftimovici

Incepe cu: **Mistificarile lui Ilya Ehrenburg**

"Pentru ilustrare sa dam cuvântul unui mare mistificator, Ilya Ehrenburg. Abia sosit în România în anul 1945, acesta scria: *"Toţi îşi aduc aminte de zilele de groaza, când legionarii rupeau oameni în bucaţi şi-i spânzurau la abator"* (România, Bucureşti, ed. Cartea Rusa, 1945, pag. 91). In 1947 relua, comentându-o lacrimogen: *"In Bucureşti legionarii sfâşiau oameni în bucaţi, atârnau fete tinere (sic) de cârligele abatorului"*, (Drumurile Europei, Bucureşti, Ed. Cartea Rusa, 1947, pag. 16). In aceeaşi carte Ehrenburg continua:

"Daca în adevar antisemitismul este limbajul internaţional al fasciştilor, trebue sa recunoaştem ca

fasciştii români au studiat foarte bine acest limbaj. Invaţatura a început de mult, iar politica diferitelor guverne româneşti dintre anii 1922-1934 nu poate fi numita deât o politica de pogromuri. Dela asasinate izolate si persecuţii neorganizate, fasciştii au trecut la asasinatele în masa. Aproape o jumatate de milion de evrei au fost asasinaţi în lagarele de concentrare". Aratând ca aceste fapte sunt rodul ţinerii poporului român în întunerec, Ilya Ehrenburg se întreaba patetic: "Oare unde se adapostesc cei mai înverşunaţi adversari ai poporului?" Raspunsul e uluitor: "Printre profesorii universitari." Deci mâna libera lui Nicolski şi Draghici sa extermine în temniţa şi la Canal pe acei "oribili" profesori universitari români. La conferinţa de la Ateneu, 1945, "marele" scriitor sovietic a spus lucruri foarte asemanatoare cu acestea. El a fost aplaudat frenetic de Ion Calugaru, Mihail Sadoveanu, C.I. Parhon, Traian Savulescu ş.a., pe care Ilya Ehrenburg îi remarca, de atfel, ca fiind "samânţa buna a culturii româneşti."

Despre asa zisul **"masacru de la Abator"** aflam pareri recente chiar în "Expres Magazin" (Nr. 29, din 1991, pag. 10). Se vorbeşte astazi de victimele înhumate la cimitirul Giurgiului, *"Evrei omorîţi de legionari şi agaţaţi în cârligele de la abator."* Domnul Sandu David, presedintele Uniunii Asociaţiei de Scriitori din statul Israel, scrie şi dânsul despre acele vremuri, *"când 200 de evrei erau duşi la abator".*

Daca nu ma înşel, şi ceva scenarişti, scriitori şi regizori români au folosit viziunea pogromului de la abator în opera lor (Marin Preda, Sergiu Nicolaescu, s.a).

O desmințire necunoscuta.

"Era deci foarte firesc, - continua dl Iftimovici - ținând cont de propagarea în opinia publica a veștii despre masacru, ca înca în 1946, anul câtorva aspre procese ale ***"criminalilor de razboi"****, procuratura sa se ocupe și de odiosul pogrom dela abator. Zis si facut: Directorul din 1941 al abatoruluui, Dr, Veterinar Aurel Naghel, excelent practician, este luat pe sus și dus la interogatoriu. Prin fața procurorului, a ostililor și temuților acuzatori publici și asesori populari încep sa defileze zeci de salariați ai abatorului. Faptele sunt întoarse pe toate fețele, se cauta neaparat vinovați sau țapi ispașitori, dar .... surpriza! Dr. Aurel Naghel este declarat oficial nevinovat (gândiți-va în acea epoca neagra !), iar procuratura este silita sa închida filele dosarului "Abator". Stupefiant ! Dintre cei audiați, doar macelarul evreu-maghiar Horvath crede în pogrom, dar el nu era angajat al abatorului în 1941. In schimb, tinichigiul Segal, evreu de buna ținuta morala, prezent acolo în 1941, declara ca n'a existat masacru. Firesc, în timp ce Segal, muncitor cinstit, nu-și dorea altceva decât sa ramâna tinichigiu, Horvath se vroia "director". Si nu peste mult timp a și ajuns director tehnic, ajutat de un anume Dr. Vet. Ilie Marinov (devenit Marinescu, var primar cu tovarașul Ministru Voinea Marinescu, activist temut și destructiv între medicii veterinari români). De altfel, chiar înainte de a începe defilarea ca martori în dosarul cu pogromul de la abator, numeroși angajați ai abatorului Bucurști au inițiat și semnat o nota de protest împotriva mistificarii, a materialelor calomnioase pe aceasta tema din presa PCR, adresata ziarului Dreptatea, purtând titlul: "O* ***noapte de groaza la abator"****. Intre semnatari, oameni de*

*recunoscuta probitate morala, prezenți la abator în acele zile: dr. vet. Dumitru Adamovici, dr. vet. Vasile Ionescu, conf. dr. vet. Aurel Lupu, dr. vet. Lazar Ureche, dr. vet. P. Nistor, tehnicieni şi funcționari: Elena Bolonta, Jana Stefanescu, Emilia Mirica, Magdalena Georgescu, E. Pavelescu, Z.G. Sai şi mulți alții. Faximilul acestui protest, care conține înca o pagina de semnaturi înafara de cea pe care o publicam, a fost înaintat la epoca data ziarelor "**Universul**" şi "**Dreptatea**", dar nu a fost publicat deoarece foarte curând aceste publicații au fost reduse la tacere.*

*Ce s'a intâmplat de fapt la Abator ? Câțiva dintre cei prezenți atunci acolo mi-au relatat exact aceleaşi fapte. In acea "Noapte de groaza", câțiva necunoscuți (pe care unii îi asimileaza legionarilor), au împuşcat pe cheiul Dâmboviței unul sau doi oameni (dupa alții, trei), foarte posibil evrei, din care unul, s'a aflat ulterior, era contabil la parfumeria-laborator **Legraine**. Sub amenințarea pistoalelor, portarul abatorului i-a lasat pe agresori sa intre cu o mica maşina în incinta. Criminalii au patruns în sala de taiere şi au aruncat in canalul mare care ducea apele uzate în Dâmbovița sinistra încarcatura (era vorba de un cadavru sau trei), apoi asasinii au fugit. Portarul l-a anunțat imediat pe Director, (Dr. A Naghel), care l-a rândul lui a alarmat procuratura. Dimineata cadavrul (sau cele trei cadavre) au fost pescuite din canal în prezența autoritatilor. Asta a fost tot. Actele exista, probabil. De ce nu se cauta acest dosar ? Nu se poate sa nu existe. Nu se poate sa se fi pierdut procesele verbale ale anchetei din 1946, care l-au scos pe Dr. Naghel din culpa şi care nu a nominalizat alți vinovați sau martori oculari.*

O întrebare fireasca: Cum, şi mai ales cine a avut

interes sa prezinte crima unor rasişti scelerați drept un veritabil pogrom antievreiesc ? Din pacate aici nu putem face decât simple presupuneri: poate Siguranta, credinciosii Mareşalului Antonescu (Eugen Cristescu ?), dornici sa-i compromita pe legionari. Poate cercuri ostile intereselor noastre naționale (şi aş numi NKVD, sau serviciile inteligente ale Aliaților). Destul ca aceasta grava calomnie la adresa poporului român a prins şi este abil utilizata şi în zilele noastre.

Cum pot încheia eu, obişnuit cu rigorile demonstrației ştiințifice, acest articol ? Cerând tuturor martorilor care au vazut cadavrele celor ucişi atârnând în cârligele abatorului bucureştean, "sa iasa în fața". Sa descrie cu amanunte ceea ce a vazut. Sa ne convinga ca au avut acces în abataor în timpul anchetei procuraturii lui Antonescu. Daca au fost salariați ai abatorului, sa-şi descrie cu responsabilitate functia. Ii vom cauta în statele de funcțiuni care, din fericire, se pastreaza. Sa ne convinga de faptul ca zecile de semnaturi de pe protest sunt ale unor mincinosi.

Este evident ca nu se scrie Istoria pe vorbe, pe zvonuri, pe calomnii. Doresc sa vad martori oculari, care sa ma convinga de realitatea pogromului.

Eu, domnilor, am aruncat manuşa. Cine o ridica?"

* * *

(**Cine este Radu Iftimovici**: Medic veterinar, doctor în microbiologie, profesor. Este autor de carți şi articole privind istoria medicinei şi a biologiei, fiind tot odata primul specialist din rasaritul Europei caruia UNESCO i-a decernat în 1991 prestigiosul premiu "Kalinga" pentru merite deosebite în popularizarea cunoştințelor stiințifice.

Pasionat de istorie, Dr. Iftimovici propune astfel specialiştilor şi tuturor celor interesaţi de subiect, un punct de vedere care trebue luat în seama).

* * *

Cât de "haite" şi de "antisemiţi" erau legionarii, va aduc marturisirea unui evreu, dl Blat (sau Blum), **oficial asociat al CC al PCR pentru chestiunile juridice cu mare pondere politica**, în "Raportul sau prezentat în şedinţa Comitetului Central imediat dupa revoluţia din Ungaria" din 1956, extras din "Pe marginea procesului Noica-Pillat". aparut în "Cuvântul Românesc", Hamilton, Canada, de Ion Boieru, Martie, 1998). Citez:

"Sa ma fereasca Dumnezeu sa creada cineva ca propunerile mele sunt pornite din ura fata de legionari, dar ei sunt primii care sa intre in atenţia noastra. Caci sunt cei mai periculoşi adversari ai regimului nostru. Deşi au fost peste 15.000 dintre ei condamnaţi şi au intrat în închisori. Din ceea ce ştiu într'o forma directa, de la foşti deţinuţi, pericolul legionar este mai mare decât oricând pentru noi. Ei au dominat întreaga suflare românească a închisorilor prin dârzenia lor, prin întreg comportamentul lor, şi prin spiritul lor de rezistenţa morala, pe care l-au raspândit în toata lumea deţinuţilor politici. Adaug ca si coreligionari de ai mei, evrei, printre care şi unii rabini mai tineri, au fost cuceriţi sufleteşte de ţinuta legionarilor faţa de ei. Si mi-au dat cazuri concrete, în care au fost respectaţi şi ajutaţi în toate împrejurarile de catre legionari. Si aceşti legionari erau netematori de comunişti şi de adversitatea comuniştilor. Unii dintre legionarii condamnati au ieşit afara, şi comportamentul lor este acelaş, fara frica, de sfidare faţa de regim şi plini de speranţa ca reginmul se va

prabuşi." Acestia au fost şi sunt legionarii şi aceste marturisiri au fost facute oficial într'o sedinţa a Comitetului Central, într'un moment când regimul comunist din România era **la ora adevarului**, când adica era stapânit de teama ca si în România s'ar putea întâmpla o revoluţie ca în Ungaria.

* * *

In completarea tabloului aduc un citat din prafaţa cartii "Legion" (traducere în engleza a "Carticica şefului de cuib"), scoasa de "International Third Position", aparuta în "Rising Press", în colaborare cu "Nationalist Books", BCM, Kursaal, Anglia, scrisa de Bob Ecles şi Michael Walker:

"S'a ajuns la o cumpana în naţionalismul european. Politicieni şi partide, gata de orice compromis, dispar fara ca cineva sa verse o lacrima pentru ele, în timp ce idealul Garzii de Fier ramâne şi inspira generaţie dupa generaţie. Este un punct de referinţa pentru cei care vor mai degraba sa coonstruiasca decât sa distruga, a caror faptura este profilata mai mult de o dragoste nobila, decât de ura. Codreanu, Capitanul pe un cal alb, a devenit trimisul Arhanghelului Mihail. El este o sinteza al aspiraţiilor neamului, al sentimentului de origine eroica şi al tânjirii dupa o demnitate naţionala." (....) Naţionalismul Garzii de Fier transcende barierele şovinismului secolului al XIX şi întinde o mâna prieteneasca tuturor popoarelor în sbatere. Moţa şi Marin, doi leginari de frunte, au luptat în Spania în fruntea unei unitaţi legionare alaturi de falangiştii lui José Antonio împotriva internaţionalismului marxist. Ei au cazut în lupta în împlinirea unei misiuni supra-naţionale, martiri ai unei cauze europene".

* * *

Emil Cioran în "Profilul interior aL Capitanului", în "Pamântul Stramoşesc", III, Nr. 10, din 25 Decembrie 1940, Apud, Gazeta de Vest, Oct, 1994:

*"Istoria nu cunoaşte un vizionar cu spirit mai practic şi atâta pricepere în lume, sprijinita pe un suflet de sfânt. Tot aşa, ea nu cunoaşte o a doua "**mişcare**" în care problema mântuirii sa mearga mâna în mâna cu gospodaria.... In preajma Capitanului nimeni nu ramânea caldut. Peste ţara a trecut un fior nou. ... In câţiva ani România a cunoscut o palpitaţie tragica. Credinţa unui om a dat naştere unei lumi care lasa în urma tragedia antica şi pe Shakespeare... Dupa moartea lui ne-am simţit fiecare mai singuri... Cu excepţia lui Iisus, nici un mort n'a mai fost atât de prezent între vii. De aici încolo ţara va fi condusa de un mort, îmi spunea un prieten pe malurile Senei..... Acest mort a raspândit un parfum de veşnicie peste pleaga noastra umana şi a readus cerul deasupra României."*

* * *

In 1937, cu ocazia inmormântarii martirilor legionari Ion Moţa şi Vasile Marin, cazuţi în razboiul civil din Spania pe frontul naţionalist-creştin, vagonul mortuar a intrat din Polonia în România prin gara Grigore Ghika. "*De aici vagonul a strabatut Bucovina, s'a îndreptat spre Ardeal pentru a trece prin Cluj şi Oraştie, iar apoi spre Bucureşti. In toate garile de pe traseu, trenul ce transporta trupurile celor doi martiri legionari era întâmpinat de grupuri de oameni cu faclii aprinse. S'ar putea spune ca prin jertfa acestor doi eroi legionari neamul românesc a trait clipe de mare înaltare spirituala. Tonurile polemice din presa au amuţit. Sageţile veninoase lansate la plecarea echipei de legionari în Spania, s'au transfornat în elogii aduse jertfei*

lui Moța și Marin. Neamul românesc a trait atunci clipe de intensa comuniune sufleteasca ce nu s'au mai reeditat pâna în ziua de azi."

"Cortegiul mortuar a pornit de la sediul legionar din strada Gutenberg, urmând traseul Schitul Magureanu, Cobalcescu, Berzei, Griviței, pâna la Casa Verde în Bucureștii Noi. Coloana a fost mai lunga decât acest traseu, caci în timp ce sicriile au ajuns la Casa Verde, ultimele formațiuni nu pornisera înca de la sediul de pe Gutenberg..... Doua siruri de legionari asigurau ordinea de o parte și de alta a coloanei.

Aceasta impresionanta desfașurare a potențialului legionar a trezit îngrijorare în sânul regimului de loc popular al Regelui Carol al II-lea." - (Din "Amintiri de la înmormântarea Moța-Marin", de Gheorghe Brahonschi), publicat în **Gazeta de Vest**. * *

Urmatorul text extras din Testamentul lui Ion Moța ne spune de ce s'au dus sa lupte în Spania:

"Sa nu lasam urmașii nostri sa piarda binefacerile sufletești ale Nașterii Mântuitorului. Sa nu lasam o țara fara biserici, fara icoane, fara ocrotirea lui Dumnezeu. Sa nu lasam copiilor nostri o viața în care Il vor fi pierdut pe Isus Hristos.

Iar pentru asta sa nu fugim din fața jertfei pentru apararea Crucii."

Ziarul "Solia", oficiosul Episcopiei Române Ortodoxe din America de Nord, a publicat "**Prohodul** *de la înmormântarea mucenicilor Crucii și ai Naționalismului, Ioan Moța și Vasile Marin, la 13 Februarie 1937. Au slujit I.P.S. Sa Nicolae, Mitropolit al Ardealului, P.Sf. Episcop Vartolomeu al Râmnicului și P.S.S. Veniamin, vicarul*

arhiepiscopiei Bucureştilor, înconjurați de un sobor de peste 200 (doua sute) de preoți."

In rugaciunea rostita de I.P,S. Mitropolitul Nicolaie printre altele a spus:

"Nu sa plângem am venit aici, caci smerenia cugetului nostru în fața bunavoii Tale, de a primi jertfa aleşilor Tai, nu ne îngaduie sa însoțim cu plângere sfârşitul vieții lor. Ci am venit sa-Ti mulțumim, Parinte, ca ni i-ai daruit aşa de mari şi curați cu sufletul, ca sa se învredniceasca a primi duhul credinții pâna la moarte, duhul jertfirii de sine, care este scara cea mai aleasa, data noua oamenilor, de înalțare catre Tine."

* * *

La scurta vreme dupa "*Impresionanta desfaşurare a potențialului legionar*", - cum se exprima Brahonschi despre înmormântarea Moța-Marin - Capitanul a fost chemat de Regele Carol la Palat la o întrevedere. Cu aceasta ocazie Carol i-a cerut Capitanului sa-i predea şefia Mişcarii, el, Codreanu, urmând sa fie numit prim-ministru. Desigur ca Capitanul nu a putut accepta şi a plecat de la Palat cu convingerea ca Regele îi va urzi moartea. A incercat sa intre în contact cu Iuliu Maniu, omul de stat de certa probitate morala şi cu care Capitanul întreținea bune relații, (Vezi Testamentul politic al lui Maniu, anexa) ca sa-i marturiseasca temerile sale. L-a contactat mai întâi pe Romulus Boila, secretarul lui Maniu, şi aflând ca Maniu este la Viena pe doua luni, i-a povestati cele petrecute, cu rugamintea sa i le comunice lui Maniu. (Din **Memoriile** lui Romulus Boila, citat din memorie).

Jertfa este masura legionarismului. Unde înceteaza jertfa

pentru Neam şi pentru Cruce, înceteaza şi Mişcarea Legionara. In aceasta concepție de viata nu încape noțiunea de "haita", care apartine doar celor carora le este familiar climatul social al "**haitelor**". Jertfa lui Moța şi Marin este expresia cea mai înalta a daruirii legionare şi an de an, la 13 Ianuarie, la locul jertfei lor, în Majadahonda, Spania, se aduna legionari şi naționalişti spanioli pentru a aduce omagiul lor acestor doi martiri ai noştri. Am fost şi eu anul acesta la Majadahonda si când m'am intors, am dat peste declarația D-Voastra: *"haita de legionari, cari în delirul intoleranței şi antisemitismului au comis crimele de la Abator"*, declarație care m'a revoltat. Cum se împaca, Domnule Preşedinte, aceste declarații ale Dvs. cu spiritul legionar descris de dl Blum sau Blat în sedința CC al partidului al carui membru marcant ați fost? Unde puteti gasi cea mai neinsemnata trasatura de spirit de "haita" in descrierea ce-o face Blum sau Blat legionarilor ? Sau in rugaciunea P.P. Sf. Sale Mitropolit Nicolae la înmormântarea celor doi martiri ai Legiunii, Moța şi Marin, unde P.Sf. Sa îi mulțumeşte lui Dumnezeu ca a daruit neamului nostru suflete atât de mari, curate şi de pline de duhul jertfirii de sine?

Sau vreți sa spuneți ca Regele Carol ar fi dorit sa devina Comandantul unor "haite", cum îi considerați DVoastra pe legionari ? Sau mai târziu, la 6 Octombrie 1940, când Gen. Antonescu a cerut sa-i fie transferata şefia Mişcarii, a dorit el sa devina Comandantul unor "haite", sau Mişcarea Legionara le-a stârnit invidia şi au întreprins totul ca sa preia şefia ei, sau s'o distruga?

* * *

Cât privește *"delirul intoleranței și al antisemitismului"* legionarilor, va pot aduce urmatoarele contra-argumente:

In declarația ce ati facut la comemorarea a 60 de ani de la pretinsul pogrom de la Abator, D-Voastra propuneți *"instituirea periodica a unei zile pentru organizare de întâlniri în* ***Teatrul Evreiesc*****.....". Daca Dvs ați fi știut istoria acestui Teatru Evreiesc, probabil ca nu ați fi facut aceasta propunere, sau ati fi formulat-o altfel. De ce ? Pentru ca acest teatru, singurul teatru evreiesc de pe întreg globul pamântesc la ora aceea, a fost înființat sub regimul Național Legionar, la 17 Ianuarie 1941, din initiativa lui Radu Gyr, care în acea perioada era Directorul General al Teatrelor și Operelor în Ministerul Culturii. Adica singurul teatru evreiesc din lume, în limba idiș, a fost înființat în România, **din inițiativa unui legionar, Radu Gyr, într'o Europa devastata de Hitler.** Acesta a fost antisemitismul legionarilor. Citez din cartea **"Mișcarea Legionara și Evreii"**, de Flor Strejnicu, aparuta în editura IMAGO, Sibiu, 1996, pag. 118: *"Deci în plina perioada de guvernare a Statului Național Legionar, se înființeaza teatrul evreiesc Baraseum din inițiativa lui Radu Gyr, director în Ministerul Culturii în perioada Statului Național Legionar și, bine înțeles, cu asentimentul Comandantului Mișcarii Legionare (Horia Sima, nn). Faptul ca revista* ***Realitatea Evreiasca*** *Nr. 19 (819) din 1-15 Ianuarie 1996 amintește data înființarii acestui teatru este de laudat. Unele adevaruri istorice ies de la început la lumina, altele mai târziu...."*

* * *

In revista gândirii arestate **"Memoria"**, (Nr. 3, 1991, pag. 31), editata de **Uniunea Scriitorilor din România**: *"In timpul domniei legionare (Sept. 1940-Ian. 1941) Radu Gyr,*

ocupând postul de director general al teatrelor şi operelor din România, face un lucru puţin scontat în acel timp: ia iniţiativa înfiinţarii teatrului evreiesc "Baraseum", singurul existent în lume la acea ora, şi oricum, un loc cert de menţinere a spiritualitaţii evreieşti, într'o Europa devastata de Hitler." (Apud Flor Strejnicu, pag. 118-119).

Revista **"Adevarul literar şi artistic"**: din 6 Martie 1994 publica ultimul cuvânt pe care Radu Gyr l-a rostit în faţa Tribunalului Poporului (1946):

"O alta învinuire împotriva mea a fost aceea de **"spirit rasial"**, *de* **"ura de rasa"**, *de* **"antisemitism"**. *V'am aratat în ce consta antisemitismul meu teoretic. Sa-l vedem şi pe cel practic, aplicat pe teren. Apararea, prin dl avocat Emil Valiga, v'a citit aseara câteva depozitii depuse în dosarul meu, depoziţii ale unor martori evrei audiaţi în timpul instrucţiei. Vi s'a citit declaraţiile martorilor Maria Sandu-Hollermann, Al. Marius, Marin Roşu-Goldenberg, Petru Comarnescu şi Tilia Cazimir. Din ele aţi putut vedea clar cum i-am "prigonit" eu pe evrei. Si asta când ? Atunci când eram director general al Teatrelor, în plin regim legionar, când ma puteam manifesta în voie cu toate* **"patimile"** *şi* **"urile"** *mele. Aşa mi-am dat eu* **arama pe faţa**, *creind teatre (Baraseum), pentru evrei. (...)*

Onorata acuzare publica a cautat sa bagatelizeze aceste atitudini, numindu-le **"gesturi izolate", "sentimentalism privat";** *ciudate* **"gesturi izolate"** *şi stranii* **"cazuri private"**, *acelea de a asigura existenţa într'un teatru, nu a unui singur actor evreu, nici a cinci, nici a zece actori, ci a cincizeci de actori şomeri! Bizare* **"atitudinui private"**, nu ?

* * *

Tot din Strejnicu, pag. 120, în continuare:

Mişcarea Legionara se opune expulzarii şi internarii în lagare a evreilor.

"In cartea **"Pe marginea prapastiei"**, *reeditata în 1991 sub titlul* **"Ion Antonescu şi Garda de Fier"**, *Tg. Mureş, ed. Rom-Edition, 1991, se arata revolta Generalului (Antonescu, nn) la opoziţia Ministrului de Interne (Constantin Petrovicescu, legionar, nn), în ceea ce priveşte expulzarea evreilor sau internarea lor în lagarele de munca. La pag. 105 a ultimei ediţii, citim: "Generalul Antonescu pastreaza în toate aceeaşi masura şi acelaş fel de a proceda. Astfel, în chestiunea evreiasca este cel care preconizeaza şi ordona ca toţi evreii care se afla în ţara de abia câţiva ani, sa paraseasca teritoriul României în timp de doua luni; cel care zadarniceşte aceasta masura este Ministrul de Interne (Constantin Petrovicescu, legionar, nn).*

Pag. 108: *"Domnul General Antonescu a promis ca va interna în lagare pe toţi jidanii intraţi clandestin în ţara. S'a aratat atunci ca internarea va fi facuta pe socoteala lor, pentru ca ei vor fi puşi sa munceasca. S'a facut opera aceasta?*

- Domnul general Constantin Petrovicescu, Ministrul Afacerilor Interne: "N'am facut-o". ...

- Acum îţi dau ordin categoric: Bagaţi în lagare pe toţi jidanii intrati clandestin în tara, pentru ca s'au apucat de comert, de comunism, de tot felul de agitaţii. Sa stea acolo în lagare pâna când se vor hotarî sa plece din tara.

- Din motive umanitare ordinul nu a fost executat.

In ziua de 19 Ianuarie 1941 Generalul Petrovicescu,

legionar, a fost destituit de catre Antonescu."

* * *

In **Magazin Istoric**, Aprilie 1995, p. 44, apud Flor Strejnicu, pag. 121, citim:

Atitudinea respectuoasa a miniştrilor legionari fața de Rabinul Sef al României

"Interviu luat de Manase Radinev şi Ion G. Bâtu, rabinului Alexandru Safran la Geneva:"

"Pâna şi ministri legionari care m'au primit, când m'au primit au avut o atitudine respectuoasa."

* * *

Acestea au fost atitudinile "antisemite" ale legionarilor în perioada guvernarii Statului Național Legionar:

- Anularea deciziilor guvernelor anterioare Statului Național Legionar care împiedecau buna funcționare a cultului mozaic.

- Desființarea lagarului de deținute politic de la Râmnicu Sarat.

- Inființarea primului teatru în limba idiş din lume la acea ora.

- Rezistența fața de ordinele Generalului Antonescu de a se înființa lagare pentru evrei, sau de expulzare a acestora.

- Corecta atitudine a guvernului legionar fața de oficialii evrei.

* * *

Terminând cu comportamentul legionarilor fața de evrei, sa vedem şi cum s'au comportat Evreii fața de Români, lasând la o parte faza primara a guvernarii comuniste, când pozițiile cheie le deținеau evreii Ana Pauker, Teohari Georgescu şi cu Chişinevki, perioada când a fost lichidata întreaga elita morala, spirituala, politica şi economica a României. Lichidarea elitei s'a facut conform indicațiilor date înca în 1919 în Petrograd bolşevicilor lui Lenin, în limba idiş, într'o circulara a "Alianței Universale Israelite", circulara gasita în cartea **"Complot Against the Church"**, de Maurice Pinay, în care li se cere revoluționarilor comunişti: *"Omorîți toate capetele acestui popor pentru ca sa nu se mai poata ridica niciodata. Numai aşa îi vom putea stapâni."* Si pe care o confirma şi evreul şi nomenclaturistul Brucan în 1990: "*Douazeci de ani acest popor va umbla besmetic, pâna sa-şi revina.*" Si D-Voastra ne acuzați pe noi de crime, - care crime ? - când dictatura Regelui Carol şi a lui Antonescu, urmata apoi de cea comunista, au avut drept scop lichidarea Mişcarii Legionare, şi când partidul comunist, al carui marcant nomenclaturist ați fost, are pe suflet mukte zeci de mii de suflete şi întreaga țara adusa la falimentul politic, moral şi economic de azi ?! (Vezi cartea "Cronica unor violențe politice", de Nicolae Roşca, tiparita în țara în anul trecut).

D-Voastra vorbiți de o **"haita de legionari"** care l-ar fi omorît pe muncitorul român Constantin David. Cum întregul eşafodaj idelogic şi organizatoric al partidului comunist, al carui membru marcant ati fost, era construit pe ura de clasa, de vecini, de tovaraşi de lucru, obligați sa-şi

denunțe pâna când și rudele daca spun ceva rau de partid; urzit pe minciuna, pe ura ideologica fața de toate celelalte curente politice, pe care le-ați distrus cu forța polițienească și armata, sprijinita de diviziile sovietice; pe lupta împotriva creștinismului și eradicarea moralei creștine din viața sociala și politica, pot foarte bine înțelege ca DVoastra nu aveți nici cea mai mica considerație pentru "**cinste**", "**adevar**", "**demnitate umana**", cât și pentru "**sentimente patriotice**", structura Dvs sufleteasca fiind formata în climatul ideologic și moral al acestui partid înca din frageda tinerete, de unde și caracterizarea ce-o faceți legionarilor de "**haite**".

Situația de azi a României, de totala decadere morala, sociala, politica și economica confirma caracterizarea de mai sus. Toate partidele politice din România de azi sunt populate cu oameni care sunt produsul societații comuniste. Decaderea morala a țarii o ilustreaza declarația fostului prim-ministru Radu Vasile, care în plina sedința a unui Consiliu de Ministri a marturisit ca în România "**nu mai e nimic de furat**". Deci guvernele în România erau formate din adevarate "**haite**", haite de hoți, ca sa folosim o expresie ce va este famliara, produsul unui regim comunist care a durat o jumatate de secol și care ne-a lasat toate deșeurile oribilei sale structuri. Ieșirea din acest impas o poate realiza doar o noua generație crescuta și formata intr'un climat moral, politic și social sanatos, lipsit de influențele nocive ale decadentelor moravuri comuniste.

* * *

Revenind la **delirul intoleranței și al rasismului**, - in acest caz delir al anti-românismului - va aduc descrierea comportamentului evreilor în cursul retragerii armatei române și a populației civile din Basarabia și Bucovina

dupa cedare, în Iunie 1940, în jurnalul Regelui Carol al II-lea cât şi un articol al lui Nicolaie Iorga.

Mai întâi un extras din scrisoarea Mareşalului Antonescu către Dr. W. Filderman, Preşedintele Comunitaţii Evreieşti din România, în care găsim: *"După cum v'am spus şi verbal, am fost nevoit să evacuez evreii din Basarabia şi Bucovina pentru că* ***din cauza oribilei lor purtări din timpul ocupaţiei*** *acestor pământuri româneşti de către Ruşi,* **populaţia era atât de îndârjită împotriva lor încât fără această măsură de siguranţă ar fi dat naştere la cele mai odioase pogromuri...."**

Că evreii s'au purtat atât de odios la retragerea din Basarabia şi Bucovina cum o afirmă Mareşalul, ne-o atesta şi extrasele din jurnalul personal al lui Carol al II-lea, articolul lui Nicolae Iorga din **"Neamul Românesc , 8** Iulie 1940, cât şi rapoartele şefilor de unităţi militare în retragere însumate apoi în Raportul Marelui Stat Major al Armatei Române, care a fist trimis şi Regelui Carol al II-lea, care în jurnalul său personal (Extras din **"Aşa a început holocaustul împotriva Românilor"**, de istoricul Gheorghe Buzatu, apărută în editura **"Majadahonda"**, Bucureşti, 1995) a consemnat:

La 29 Iunie 1940: *"Excese de orice fel ale populaţiei minoritare, mai ales evreii, care atacă şi-i insultă pe ai noştri; au fost ofiţeri batjocoriţi, unităţi desorganizate."*

La 30 Iunie: *"Incidente, mai ales cu populaţia evreiască, au avut loc pretutindeni. Din această cauză evacuările în multe locuri au fost imposibile. S'au împuşcat funcţionari, s'au atacat chiar unităţi militare."*

La 1 Iulie: *"Tot aceleaşi ştiri asupra exceselor şi agresiunilor din partea evreilor şi comuniştilor. Ele se fac*

mai ales asupra ofițerilor care sunt adesea bătuți și degradați."

La 3 Iulie: *"Stirile din Basarabia sunt foarte triste. Astăzi a fost ultima zi a evacuării și a fost hotărîtă zi de doliu național. Evreii și comuniștii s'au purtat într'un mod oribil. Asasinatele și molestările mă fac să mă tem că se vor produce reacții primejdioase.*

La 6 Iulie: *"Stirile din țară sunt îngrijorătoare; purtarea evreilor din Basarabia și Bucovina a fost așa de rea cu ocazia evacuării încât a provocat o reacție și o îndignare care se mani-festă prin excese, asasinate, devastări."*

* * *

Cu toată cenzura presei, ziarele au relatat scene din cursul evacuării, insistând asupra exceselor evreiești. A excelat "**Universul**", iar neîntrecutul Nicolae Iorga s'a situat din nou în centrul atenției opiniei publice naționale și internaționale cu nepieritorul său articol publicat în "**Neamul Românesc**", 8 Iulie 1940, sub titlul:

De ce atâta ură?

"Se adună și cresc văzând cu ochii documentele și materialele, actele oficiale și declarațiile luate sub jurământ."

"Inalți magistrați și bravi ofițeri, cari și-au riscat viața ca să apere cu puterile lor retragerea și exodul românilor, au văzut cu ochii lor nenumărate acte de sălbăticie, uciderea nevinovaților, lovituri cu pietre și huiduieli. Toate aceste gesturi infame și criminale au fost comise de evreimea furioasă, ale căror valuri de ură s'a deslănțuit ca

sub o comandă nevăzută."

"De unde atâta ură?"

"Aşa ni se răsplăteşte bunăvoinţa şi toleranţa noastră?"

"Am acceptat acapararea şi stăpânirea iudaică multe decenii şi evreimea se răzbună în ceasurile grele pe care le trăim. Si de nicăiri o dezavuare, o rupere vehementă şi publică de isprăvile bandelor ucigaşe de sectanţi sangvinari. Nebunia organizată împotriva noastră a cuprins târguri, oraşe şi sate."

"Fraţii noştri îşi părăseau copii bolnavi, părinţi bătrâni, averi agonisite cu trudă. In nenorocirea lor ar fi avut nevoie de un cuvânt bun, măcar de o fărâmă de milă. Sprijin cald şi un cuvânt înţelegător, fie şi numai sentimental, ar fi fost primit cu recunoştinţă. Li s'au servit gloanţe, au fost sfârtecaţi cu topoarele, destui dintre ei şi-au dat sufletul."

"Li s'au smuls hainele şi li s'a furat ce aveau cu dânşii, ca apoi să fie supuşi tratamentului hain şi vandalic. Românimea aceasta, de o bunătate prostească faţă de musafiri şi jecmănitori, merita un tratament ceva mai omenesc din partea evreimii, care se lăuda până mai ieri că are sentimente calde şi frăţeşti faţă de neamul nostru în nenorocire", îşi încheie profesorul Iorga dureroasa sa răbufnire.

Februarie 2001 Cu deosebita stima

Traian Golea

Pentru a şti cine este autorul acestei scrisori, reproduc în continuare:

- Textul aparut în *Buletinul Parohial* Nr. 8, Mai 1999, al bisericii Sf. Cruce, din Alexandria, VA, USA, a Par. Gh. Calciu.

- Textul aparut în cartea "*Drama maghiarizarii Românilor din Covasna şi Harghita*", de Dr. Maria Cobianu-Bacanu, ed. "**Eurocarpatica**, 2000, Sf. Gheorghe, pag. 262-270.

- Textul citit în *Parlamentul României*, de deputat Dr. Petre Turlea, în şedinta din 1 Oct. 1996.

- Scrisoarea Dlui Dr. Dumitru Padeanu, aparuta în cartea *"In Exil în slujba Neamului"* , de Traian Golea, ed. "Romanian Historical Studies", 2000, pag. 407.

In Buletinul Parohial al Bisericii "Sf. Cruce", din Alexandria, VA. în Nr. 3, Mai 1999, Părintele Gheorghe Calciu a publicat un Omagiu, pe care-l dăm în loc de prefață.

Omagiu

Buletinul Parohial aduce pe această cale un omagiu unuia dintre cei mai bravi veterani ai exilului românesc din SUA, luptător pentru demnitatea țării și a poporului român supus, în anii postbelici, unui adevărat bombardament sacrilegial privind spiritualitatea noastră.

Cu o determinare rar întâlnită printre noi, cu o decență care stârnește admirația, și cu o imparțialitate în care niciodată agresivitatea, bârfa, limbajul grosier și calomnia nu și-au găsit spațiu în scrierile sale, domnul Traian Golea din Florida a făcut pentru România și pentru dreptatea româ-nească mai mult decât oricare dintre noi. Nu a existat o calomnie împotriva poporului nostru la care Dl Golea să nu fi adus o replică argumentată și zdrobitoare. Orientarea dumnealui este de dreapta dar, înainte de orice, ea este românească și creștină, și nu a cruțat nici osteneala, nici banii pentru a tipări cărți, broșuri, scrisori, pamflete și tot arsenalul intelectual și argumentativ pentru a spulbera orice calomnie. A apărat cu egală dăruire orice persoană sau grupare care dovedea dragoste de Țară, de Biserică, de Credință și de demnitate, punând în serviciul Țării și al Neamului toate darurile și generozitatea cu care Dumnezeu l-a înzestrat. Nu a făcut deosebire de confesiune și și-a exprimat desaprobarea față de orice injustiție religioasă.

Tot ceea ce a tipărit - și lista cărților e uriașă - a făcut-o cu osteneala mâinilor sale și nu a cerut niciodată nimic de la nimeni. Tipogra-fia era instalată în casa sa și adeseori trudea până spre ziuă pentru a da un răspuns drept și demn denigratorilor.

Domnul Golea mai trudește și astăzi cu aceeași sârguință la tipărirea cărților destinate apărarii Neamului și Bisericii Ortodoxe și Dumnezeu știe câta râvna și cât sacrificiu îi costa aceasta devotiune de intelect și credinta.

La mulți ani, domnule Golea, și o fructuoasa, îndelungata și neostenita lupta pe mai departe în slujba adevarului românesc.

6. Diaspora română în apărarea demnității naționale

Traian Golea - o flacără vie, arzând pentru România în America

Românii din diasporă constituie un segment special al românilor în lucrarea noastră nu numai prin universul de idei cu care se prezintă, dar mai ales prin forța și pasiunea pe care le manifestă în apărarea demnității și mândriei naționale, a dreptului la credință și lăcașuri religioase ale neamului românesc, încălcate samavolnic atât de neprieteni, cât și de unii demnitari, aleși ai neamului, însă supuși în mod deosebit intereselor străine. Să începem cu Traian Golea.

L-am cunoscut personal pe acest român care luptă pentru mândria și demnitatea românilor mai mult decât „n" diplomați de profesie. Eram la Sfântu Gheorghe, la una din manifestările organizate de Centrul Ecleziastic de Documentare „Mitropolit Nicolae Colan" în 1998. Mi l-a prezentat în mod special gazda sesiunii, domnul Ioan Lăcătușu, spunându-mi: *Un român din America, Traian Golea.* Avea chipul cald și luminos, ochii vioi și extrem de expresivi. L-am asemănat cu un om de la munte pentru că era de statură nu prea înaltă, dar emana atâta dinamică și freamăt interior pe care le văzusem numai la consătenii mei munteni în mijlocul cărora m-am născut și am crescut. Nu știu nici acum locul său de baștină din România, dar așa l-am văzut eu. Decizia, fermitatea din gesturile sale semănau cu cele ale oamenilor de la munte recunoscuți ca fiind mai scunzi, dar foarte iuți, învățați să lupte cu greutățile, cu asprimile vremii și vremurilor și care nu se dau bătuți cu una, cu două. După ce i-am citit lucrările pe care mi le-a oferit m-am convins de acest lucru. Traian Golea nu se dă bătut. Luptă până la ultima fibră pentru români și românitate într-o lume mai mult ostilă decât prietenoasă, dezinformată și, ceea ce este mai grav, neinformată mai ales în zona unde se iau decizii capitale.

M-a rugat să-i dau un autograf la lucrarea de autoare lansată în vară, *„SOS românii din Covasna și Harghita"*, pe care o avea deja de la ospitalierele gazde în imensa-i geantă și mi-a spus, felicitându-mă, că sunt *„o femeie curajoasă"*. N-am stat prea mult de vorbă cu domnia sa pentru că era suprasolici-

tat de mulți cunoscuți, programul îi era foarte încărcat și timpul foarte scurt.

Ne-a făcut onoarea să participe la secția de dezbateri pe teme de Etnologie și Sociologie unde era numai ochi și urechi. Urmărea pe autorii comunicărilor nu numai cu mintea, ci cu toată ființa sa, aproba sau dezaproba din priviri cele auzite, trăia total fenomenul etnic dezbătut în sală.

Când a plecat dintre noi mi-a atras din nou atenția geanta cea mare și destul de grea, cred eu, în care purta tot felul de lucrări, personale sau primite și cumpărate, probabil, din țară.

Studiul lucrărilor domnului Traian Golea m-a făcut să înțeleg că am de-a face cu un luptător, un erou în viață care, prin activitatea bogată, încărcată de dragoste de țară și neam, de grijă și responsabilitate pentru imaginea lor în lume, merită un loc în galeria marilor bărbați care s-au bătut pentru români și românitate în momentele cele mai vitrege ale istoriei noastre zbuciumate. Așa a apărut gândul de a-l alătura pe dânsul, ca și pe domnii Gheorghe Olteanu, Ion Ciurea și Vasile Marcu, ale căror intervenții le-am cunoscut.

Traian Golea întruchipează românul care nemulțumit de condiția umană din țară și plecând în lume nu numai că nu a uitat-o, nu a hulit-o, ci a devenit un aprig și energic luptător pentru restabilirea adevărului istoric despre români și România, împotriva revizionismului maghiar ale cărui tentacule se întind până în Congresul american. Activitatea sa publicistică de traducere a celor mai importante lucrări din cultura română, atitudinea sa promptă, documentată, pe deasupra, adânc îndurerată de faptul că există un plan de dezmembrare a României din 1992 sau că încă din 1982 *„ungurii pătrunseseră în Congresul american și ne atacau direct de acolo, din incinta celei mai înalte autorități politice a acestei lumi"*, ne-au determinat să ne oprim asupra personalității și activității sale.

Lucrările lui Traian Golea nu sunt lucrări de cabinet, scrise în liniștea unei atmosfere de pace cu sine însuși și cu lumea în care trăiește, ci sunt un jurnal de front, sunt gândurile nestăvilite ale unui soldat pe câmpul de luptă, care scrie pe genunchi, în tranșee, pentru că bombardamentul nu îl lasă. Scrierile lui, luările lui de atitudine sunt reacții, *„proiectile"* la *„bombele"* ce se abat pe nedrept asupra țării sale și a poporului său de care e despărțit numai spațial, dar nu și intelectual și sufletește. Deși trăiește în Florida, SUA, sau, poate tocmai pentru că trăiește acolo, comportamentul său *„reactiv"* la nedreptățile, acuzațiile și insultele la adresa țării demonstrează că îl doare ce se spune despre ea și oamenii ei, îl doare chiar mai tare decât pe mulți din țară. De aceea, el este mai presus decât aceștia în concepția noastră și ne obligă să poposim în lumea lui de idei și acțiuni.

Din lucrările și luările sale de atitudine se observă de la prima vedere că avem de-a face cu un om care trăiește într-o lume liberă, democratică care își exprimă gândurile și convingerile fără nici o rezervă. În el, România are depar-

te de ea, în America, un adevărat soldat, mai bine zis, un *„grănicer"*, neplătit însă, al intereselor naționale.

În lucrarea *„Regizarea unei noi condamnări a poporului român. Personalități politice americane și internaționale atacă România pe baza unor minciuni și calomnii"*, Traian Golea dă o luptă strânsă, la baionetă, cu politicienii lumii de la sfârșitul de secol care în Noua Ordine Mondială pe care vor s-o instaureze au proiecte nefaste în ceea ce privește România. Din primele rânduri el își exprimă teama când afirmă că *„sunt numeroase semne că promotorii Noii Ordini Mondiale doresc să desființeze România ca țară, aloctindu-i teritoriile și populația țărilor învecinate. Planul de dezmembrare a României a fost dezvăluit într-un articol din Los Angeles Times din 25 august 1992, scris de William B. Wood, geograf șef al Departamentului de Stat american, a cărui hartă a globului prezenta jumătatea de nord a Transilvaniei și Bucovina ca făcând parte din Ungaria, iar nordul Moldovei ca fiind parte din Ucraina, fără nici o explicație alta decât că Noua Ordine Mondială cere reașezări de granițe"*[45]. Îngrijorarea lui Traian Golea legată de această știre vine din faptul că ziarul de mai sus este al stabilimentului, strict controlat și cenzurat pentru a publica numai linia politică a Noii Ordini Mondiale. În plus, el menționează că poporul român sau conducătorii lui n-au comis nimic grav ca promotorii Noii Ordini Mondiale să aibe motive să anihileze România, dimpotrivă, conducătorii, foști comuniști, chiar o *„slujesc"*.

Deși aici ne-am delimita de autor, fiind convinse că nu numai conducătorii comuniști sunt în slujba Noii Ordini Mondiale, ci reprezentanți din toate culorile spectrului politic, aleși prin votul liber, în perioada postdecembristă, considerăm totuși că îngrijorarea lui Traian Golea este sinceră și de aceea trebuie să fie serios luată în seamă, mai ales că acuzele și calomniile la adresa României, ca și proiectul de dezmembrare a ei servesc iredentismul maghiar.

Cu date și documente istorice, Traian Golea luptă împotriva acuzației nedrepte că în România reînvie *„fascismul"* și un *„nationalism sălbatic"* exprimată de congresmenii americani Alfonse D'Amato și Christopher Smith în scrisoarea adresată președintelui la vremea aceea, Ion Iliescu, în 13 iunie 1995. Politicienii americani își exprimă *„profunda îngrijorare"* determinată de campania de reabilitare a mareșalului Ion Antonescu și a Gărzii de Fier și de faptul că nu s-a comandat oficial și nu s-a făcut o cercetare riguroasă după actul de răsturnare a unor pietre funerare în Cimitirul Evreiesc din București.

La acuza congresmenilor americani că deși Antonescu a fost *„fascist"* și *„criminal de război"* în țară i se ridică busturi în multe localități, Traian Golea dă o replică imbatabilă: *„Dacă Ion Antonescu este acuzat de a fi fost «fascist» și «criminal de război» numai pentru că s-a aliat cu Germania lui Hitler în războiul pentru recucerirea Basarabiei, atunci Roosevelt și Churchill*

pot fi acuzați că ar fi fost comuniști pentru că s-au aliat cu dictatorul Stalin și cu regimul său comunist împotriva restului lumii libere și creștine ... Antonescu nu poate fi acuzat de a fi fost fascist și pentru că el era cunoscut până la numirea ca conducător al Statului drept un om cu simpatii pentru Anglia și Franța, ceea ce a tras în cumpănă hotărâtor la investirea sa cu autoritatea de Conducător"[46].

Ca argument că Mareșalul Ion Antonescu n-a fost fascist, Traian Golea aduce afirmațiile președintelui Comunității evreiești din România, dr. W. Filderman bun prieten cu mareșalul despre care spune că făcuse tot ce se putuse pentru a îndulci soarta evreilor expuși persecuției rasiale naziste ... *„Mareșalul Antonescu* – continuă Filderman – *a rezistat cu succes presiunii naziste care cerea măsuri aspre împotriva evreilor oprind deportarea celor din Bucovina, dând pașapoarte în alb celor din Ungaria, ocrotindu-le averile celor din țară ... Poporul român a demonstrat în acele momente grele sentimente de omenie și moderație politică"*.

Nu mai insistăm pe această temă, ea neconstituind obiectul lucrării de față.

La ideea reînvierii *„naționalismului sălbatic, pe bază etnice"*, la care se face referire în scrisoarea congresmenilor americani, Traian Golea amintește de ungurii care în 1940, după dictatul de la Viena, au dat dovadă de cel mai sălbatic naționalism împotriva poporului român, întrecând în bestialitate și cruzime tot ce istoria putea să înregistreze până atunci, măcelărind sate întregi, dărâmând biserici, școli și așezăminte culturale.

Pentru a face lumină totală în ceea ce privește *„naționalismul sălbatic"*, redă pasaje din lucrarea lui Dücsö Csaba, *„Fără milă"*, și aduce mărturii din odioasele crime de la Ip, Trăznea și Sărmaș din zilele ocupării Transilvaniei de nord de horthyști. În încheiere, Traian Golea roagă pe congresmenii americani să-și ceară iertare pentru insultele nedrepte aduse poporului român, insulte pe care le respinge cu indignare și subliniază câteva trăsături ale poporului român pe care domnii congresmeni este bine să le rețină:

1. Să știe acești domni că suntem un popor de creștini din naștere.

2. Că suntem incapabili de ură.

3. Că suntem de o bunătate prostească, cum afirmă și Nicolae Iorga (în articolul din Neamul Românesc, 6 iulie 1940, după cedarea Basarabiei),

4. Faptul că nu suntem capabili de nici un fel de atrocități și cu atât mai puțin de felul acelora care s-au produs împotriva noastră de către evrei în evacuarea din Basarabia în 1940 și ca acelea care s-au produs tot împotriva noastră de către unguri în Ardealul de nord.

5. Și să mai știe această lume care ne privește cu dușmănie că și răbdarea noastră are o limită[47].

Pentru stilul interesant și cu nerv în care a scris lucrarea, domnul Golea

a primit aprecieri şi chiar sugestii pentru o mai solidă documentare prin scrisoarea *„România la stâlpul infamiei"*[48] trimisă de o autoare din România care semnează doar cu iniţialele C.D. Observaţiile şi propunerile, excelente dealtfel ca rigoare demonstrativă, dau lucrării domnului Golea o puternică armătură ştiinţifică.

Traian Golea este un reprezentant de seamă al exilului, al tradiţiei româneşti şi al editorilor şi difuzorilor de carte şi revistă românească în America şi în lume. A tipărit şi retipărit cărţi de istorie în limbile occidentale pe care le-a donat bibliotecilor *„pentru a îndulci umilinţa ce am simţit-o* – spune Traian Golea – *că în aceste biblioteci nu se găsea nimic sau aproape nimic despre România"*[49]. Până în 1974, când a părăsit Europa, publicase deja la propria sa tipografie 18 titluri de carte din principalii autori români: Simion Mehedinţi, Gheorghe Brătianu, Nicolae Iorga etc. în limbile de largă circulaţie germană, engleză, franceză.

În 1974 a ajuns în Statele Unite unde, până în 1980 *„pune din nou pe picioare o tipografie pentru a continua treaba începută la München"*. Prima publicaţie apărută într-o serie nouă a fost *„Bessarabia and Bucovina"* cu ocazia comemorării a 40 de ani de la declanşarea războiului împotriva Uniunii Sovietice în 1941. Lucrarea a făcut înconjurul tuturor instituţiilor de seamă din SUA, Senat, Camera Deputaţilor, Departamentul de Stat, ziare americane şi presă românească din exil. Important este faptul că ea a servit mai târziu, în 1992, la recunoaşterea de către Senatul american a dreptului la independenţă a Basarabiei sau a Republicii Moldova.

Deşi Traian Golea avea un proiect de anvergură de a tipări cărţi din România pentru bibliotecile americane sărace în fond de carte românească, într-un moment când SUA devenise cea mai mare putere politică şi militară de pe glob, el trebuie să-şi schimbe orientarea. În revista americană The New Republic, oficios de stânga american a apărut un articol *„În cea mai întunecată Transilvanie"* de John Lukacs, istoric şi publicist ungur cunoscut, articol care, la o lună a fost reprodus în Monitorul Oficial al Congresului, la cererea senatorului Moynihan, ca dovadă că în România nu se respectă Drepturile Omului pentru minoritatea maghiară.

Articolul cuprindea o seamă de insulte şi defăimări la adresa României, precum că graniţa dintre România şi Ungaria ar fi graniţa dintre lumea civilizată a europenilor şi cea primitivă a balcanilor, între cea a ortodoxiei înapoiată şi cea catolică şi reformată, avansată.

Traian Golea, citind articolul defăimător şi umilitor, a aşteptat câteva luni sperând că va apare un răspuns al unui român la *„această obrăznicie a lui Lukacs"*, însă n-a apărut. Ceea ce îl durea cel mai mult era faptul că articolul lui Lukacs fusese preluat şi însuşit de Monitorul Oficial, prin care se dădea gir politic şi moral gravelor insulte aduse poporului român.

Răspunsul trebuia să ajungă, deci, la autor și la susținătorul lui, la senatorul Moynihan care a preluat argumentele lui Lukacs în numele Congresului american. Revolta lui Traian Golea era că ungurii ajunseseră până aici, în Congresul american, și atacau pe români *„direct și de acolo, din incinta celei mai înalte autorități politice a acestei lumi"*[50].

Lipsa de răspuns românesc îl sufoca pe Golea. *„Mândria de român din mine nu-mi dădea răgaz. Era prea dureros ca dintre toți românii din exil să nu se găsească unul să răspundă obrăzniciei maghiare"*.

Și-a luat inima în dinți și, cu documentația necesară, românească și maghiară (între timp el retipărise o seamă de cărți cu caracter istoric pentru bibliotecile publice ale lumii libere în legătură cu revizionismul unguresc și deșănțata lui propagandă), a redactat o scrisoare răspuns de vreo 5 pagini, a tradus-o și a trimis-o senatorului Moynihan și revistei The New Republic. Versiunea în limba română a trimis-o la revista „Curierul" din Los Angeles.

Până la primele reacții, Traian Golea a trăit o reală tensiune născută din teama că răspunsul său nu a apărat cu suficientă competență și demnitate cauza românismului care, altfel, ar fi putut fi compromisă.

Scriind scrisoarea, Traian Golea n-avea să știe la ce s-a angajat. S-a angajat la un război de 10 ani cu revizionismul unguresc care a ținut din 1982 – când a apărut articolul lui Lukacs – până în 1992, lăsând-o după această dată, celor din țară, liber aleși care *„aveau mai multe posibilități s-o facă"*.

Nu după multă vreme însă, au început să curgă reacțiile la răspunsul lui Traian Golea din Curierul pentru românii din exil. De pe întreg cuprinsul SUA și din Canada au sosit cuvinte de apreciere și semnături de solidaritate cu acțiunile energice ale autorului împotriva revizionismului maghiar.

Federația Asociațiilor Românești din Canada i-a scris senatorului Monihan o scrisoare în care cere ca răspunsul domnului Traian Golea să fie publicat în Congressional Records pentru a corecta *„situația prin care istoria de 2000 de ani a națiunii române a fost deformată și defăimată de către domnul Lukacs în Congressional Records de o manieră necontrolată"*.

Între timp, scrisoarea a devenit o broșură de aproape 80 de pagini, cu informații suplimentare despre relațiile româno-maghiare, care a fost trimisă tuturor senatorilor și deputaților, înalților funcționari de la Casa Albă, Departamentul de Stat și presei române din exil.

„Replica lui Golea" a făcut epocă și în Spania. Din Madrid, Faust Brădescu îi scrie că el, Golea, și-a luat răspunderea punerii la punct a îndrăznelii ungurești și a senatorului american, demonstrând neadevărurile susținute de ziaristul Lukacs și evidențiind absurdul exigențelor unui popor care a fost întotdeauna asupritor al altor neamuri. Este apreciată sobrietatea cu care atrage atenția opiniei americane și mondiale asupra excesele și crimelor comise de autoritățile maghiare împotriva națiunii române în chiar această Transilvanie pe

care o vor ieşită de sub dominaţia valahă. Documentată, concentrată şi fără patimă, lucrarea vine să umple un gol în panoplia armelor de apărare a drepturilor noastre asupra Transilvaniei.

În încheiere, Faust Brădescu apreciază că *„această carte trebuie să ne fie un exemplu de tenacitate şi demnitate în faţa ameninţărilor ce se abat asupra naţiunii române. Şi, mai ales, un îndemn măreţ pentru cei ce au capacitatea necesară şi ar putea face mai mult pentru neamul românesc"*.

Răspunsurile de apreciere vin şi din Germania, Franţa, dar şi din California. De pildă, în Buletinul „Casa Română" din California din decembrie 1984, se scrie că Traian Golea pune pe cei doi congresmeni în faţa unei documentări zdrobitoare, dezvăluind lipsa de cunoaştere a faptelor istorice şi uşurinţa cu care Congresul american se lasă antrenat pe o pistă de propagandă jenantă. Maxima de pe pagina întâi a broşurii, se menţionează în Buletin, este bine aleasă şi serveşte de avertisment potrivit puterilor care vor să joace rolul de arbitru: *„Erruditmini, chi judecatis terram"* – **informaţi-vă, voi, cei care judecaţi lumea!**

Concluzia lui Traian Golea cu privire la gradul de receptivitate al congresmenilor americani este dezarmantă: şi-a dat seama că orice le-ar răspunde, *„ei o ţin pe-a lor"*. De aceea, şi-a propus să declanşeze o acţiune prin care să exercite o presiune politică şi morală asupra lor pentru a-i determina să înceteze cu susţinerea la infinit a văicărelilor ungureşti. Cum? Prin bombardarea cu scrisori de protest trimise de mii de români tuturor membrilor comisiilor de politică externă a Congresului american.

În slujba aceleaşi nobile idei, a luptei pentru apărarea demnităţii românilor împotriva revizionismului maghiar, a scris lucrarea *„SOS Transilvania"*, apărută în Editura Studii Istorice Româneşti, în 1993, în SUA şi în 1995 în România la Editura Media Print.

În 1987 a scris cartea *„România - dincolo de limitele răbdării"* în care se vorbeşte despre martiriul românilor început cu venirea sovietelor şi sfârşit cu suferinţa împinsă la paroxism sub Ceauşescu, iar în 1991, *„În sprijinul Basarabiei"*, editura Traian Golea, punându-şi întreaga capacitate intelectuală, de muncă şi nu mai puţin resursele financiare în slujba apărării drepturilor acestei provincii româneşti.

Un moment de o deosebită semnificaţie umană, naţională şi emoţională îl constituie cel în care şi-a pus întrebarea: De ce a trebuit să se angajeze tocmai el să răspundă impertinenţei lui Lukacs şi nedreptăţii lui Moynihan, el care nu era nici istoric, nici diplomat, nici gazetar, nici politician. Unde erau cei chemaţi să răspundă acestor nevoi ale neamului? Şi tot el dă explicaţia acelui moment, când confruntat cu nevoia de a răspunde el acestor atacuri a devenit conştient de *„tragica situaţie în care se află neamul nostru"*.

Preocupat şi Traian Golea ca şi noi de slabul ecou al Raportului Comisi-

ei de audiere a Parlamentului României cu privire la evenimentele din județele Harghita și Covasna în anii 1989-1990. Raport căruia abilii maghiari au avut grijă să-i pună surdină atât în țară, cât și în străinătate, scrie lucrarea *„Maghiarii național-șoviniști au generat conflicte interetnice în Transilvania. Fragment din Raportul Comisiei Parlamentului României cu privire la evenimentele din județele Harghita și Covasna în anii 1990-1991"* (în original: *Nationalist-Chauvinistic Hungarians Engendered Inter-Ethnic Conflicts in Transilvania. Excerpt from the Report of the Romanian Parliament's Hearings Commission for the events occured in the counties Harghita and Covasna in the years 1990-1991* – Romanian Historical Studies, 1998, Traian Golea, Hallandale, Florida, USA).

După o succintă prezentare a istoriei Transilvaniei, Românul Traian Golea face o afirmație-avertisment adesea auzită în cercetările noastre sau citită în lucrările de profil și anume: în virtutea faptului că chiar pe acest teritoriu a avut loc geneza poporului român, că în cursul întregii istorii majoritatea populației a fost românească, *TRANSILVANIA ESTE UN TERITORIU ROMÂNESC ȘI AȘA VA RĂMÂNE*[51].

Reluând concluziile Raportului cu atrocitățile săvârșite de maghiari împotriva românilor din Covasna și Harghita unde maghiarii sunt majoritari, Traian Golea subliniază profunda implicare a oficialităților și a diasporei maghiare în instigarea la violențe pentru că, după ei Transilvania este un străbun pământ maghiar, ca și rolul nociv al presei maghiare care publică articole ofensatoare la adresa românilor și a statului român.

Stilul specific maghiarilor de a dezinforma și mistifica realitatea a fost confirmat și de această dată când cu complicitatea guvernanților, oficial, n-au făcut cunoscute publicului nici un fel de activități extremiste, șovine, antiromânești și au fost acoperite sub eticheta de *„urmări sau consecințe revoluționare"*, la București fiind trimisă nota că totul se desfășoară în pace și liniște.

Rațiunile care l-au determinat pe Traian Golea să reia succint concluziile Raportului Har-Cov sunt cel puțin două:

1. Dacă opinia publică românească știe adevărul despre astfel de acte naționaliste, șoviniste și iredentiste, acestea vor fi evitate în viitor.

2. Cetățenii români din Covasna și Harghita care au fost forțați să-și părăsească locurile de muncă și casele în timpul actelor naționaliste și șovine, fiind privați de rodul muncii de o viață, ar trebui să primească despăgubiri de la cei responsabili de aceste acte.

Încheiem aici analiza activității pro-românești în diasporă a împătimitului Traian Golea care, parcă s-a depărtat de țară pentru a o servi mai bine, pentru a-i fi de folos acolo unde spusele și scrisele lui au o rezonanță mai mare în apărarea neamului românesc, a mândriei și demnității sale, a dreptului său la suveranitate și integritate, la a-i fi respectată istoria și jertfa. Truda sa de tradu-

cător, editor şi difuzor de carte românească, spiritul său de dreptate şi adevăr care nu se împacă în nici un fel cu insultele, calomniile şi defăimările la care a fost permanent expus de-a lungul istoriei sale poporul român din partea maghiarilor, l-au aruncat în luptă fără să-şi propună, cu arma scrisului şi a diplomaţiei pentru a contracara tot ce ar putea umbri imaginea poporului din care provenea şi pe care îl venera. De aceea, el poate fi numit şi un excelent diplomat român în America, fără portofoliu şi fără simbrie, dar care, ca şi alţi generoşi români din ţară, şi-a cheltuit strânsura de bani munciţi pentru a creşte zestrea de carte românească în rafturile bibliotecilor din America, din Europa şi chiar din România.

Prin magnetismul personalităţii sale a reuşit să coaguleze, să polarizeze o bună parte a diasporei româneşti din America şi Europa în servirea intereselor naţionale şi în apărarea prestigiului ţării, devenind nu numai un remarcabil lider de opinie, dar şi un bun organizator, un lider în activismul naţional pe care îl practică cu îndemânare între compatrioţii români. Pentru toate acestea, el merită un loc de frunte în aprecierile contemporanilor şi ale cercetătorilor problemei naţionale.

Ca încheiere, pentru a şti cine vă scrie aceste rânduri, vă redau mai jos textul citit în fată Camerei Deputaților anul trecut, la şedința din 1 Oct. 1996, de către Dr. Petre Turlea, deputat de Covasna, cu privire la acțiunea dusă de subsemnatul întru apărarea drepturilor noastre:

"Mai Intâi vă prezint munca de o viață a unui român transil-vănean stabilit în Statele Unite şi care este preşedintele Asociației Românilor din Sudul Floridei, român care şi-a învestit toți banii în publicarea de cărți istorice, cărți care atestă drepturile românilor asupra tuturor teritoriilor pe care le locuiesc. Printre altele a publicat lucrări de valoare incontestabilă a lui Simion Mehedinți, Zenobiu Pâclişanu. Romulus Seişanu, Gheorghe Brătianu, Alexandru Boldur, Nicolae Iorga şi alții. Toate aceste cărți le-a trimis la mai mult de o mie de biblioteci din aproape toate țările, inclusiv biblioteci ale forurilor legislative, umplând un gol în ceea ce priveşte cunoaşterea României în lume, gol datorat nepăsării Statului român de ieri şi azi. Cea mai răspândită carte dintre acestea a fost "S.O.S. Transilvania, Impotriva revizionismului unguresc cuibărit în Congresul American", (Iată această carte voluminoasă). Pentru publicarea şi răspândirea acestor cărți autorul a cheltuit până în 1992 suma de 72.855 dolari, deci echivalentul de azi în lei cam 250 milioane."

"Românul de care v'am vorbit şi care merită toată aprecierea şi recunoştința noastră pentru ceea ce a făcut pentru cauza neamului românesc se numeşte Traian Golea."

Dr. Dumitru Padeanu
Winnipoeg, Man. Canada Martie 1997

Unui legionar octogenar

In 1997, în Martie, veți deveni **octogenar**. Din tot sufletul va doresc La **mulți ani** !, cu sanatate, pentru a putea darui în continuare, asa cum faceți de peste șase decenii **vetrei** și **obârșiei**.

Va cunosc și va citesc numai de 15 ani, ani în care am învațat multe de la Dvs. Am luat multe exemple de la Dvs. Intai, sa raman ceea ce sunt, sa fiu modest și harnic, sa fiu cinstit, curajos, sa nu ma aplec si sa nu cer, sa fiu eficient prin mine însumi, practic. Sa citesc mult și sa fiu corect, sa fiu foarte bine documentat, sa nu ma hazardez în nostradamosisme și sa am discernamânt, sa-mi accept greșelile cum îmi accept și bunele.

Va respect mult pentru ca ați ramas un ardelean român, din neamul lui Gemu de pe Târnava Mica. Ardelenii români nu au nimic de împartit cu ardelenii unguri; din contra, si-ar duce cu bucurie viata împreuna, dar nu rabda sa-i vada ca nu-s drepți și omenoși. Românii ardeleni nu vor sa-i schimbe cu nimic pe unguri, dar sa priceapa pâna unde se pot infumura și urca. Din nefericire, in Nord America am dat peste o propaganda defaimatoare a unor unguri rai, iredentiști și infumurați, care au falsificat realitatea ardeleana și pe care Dvs nu i-ați combatut cu documente suficient de dure. Puțini vi s'au alaturat, mulți vad astazi unde s'a ajuns....

Ceea ce am admirat foarte mult la Dvs a fost atitudinea de a fi alaturi cu toți cei ce se dedica cu devotament României și lupta cinstit pentru apararea demnitatii românești, indiferent de orientariie lor ideologice sau ale Dvs. Prin aceasta v'ați ridicat mult deasupra multora; ați devenit un exemplu de Român total. La mulți ani! - Corneliu Florea (nume literar).

* * *

ROMANIAN HISTORICAL STUDIES

Traian Golea
901 N.E. 14th Avenue, Apt. 601
Hallandale, Florida 33009, U.S.A.

Domnule Director,

Ziarele *"România Libera"* și *"Tribuna Poporului"*, cum si broșura speciala *"O Noapte de groaza la Abator"*, publica în ultimul timp sub titluri senzaționale articole prin care se afirma ca în Abatorul Capitalei au fost masacrați evrei în masa.

In virtutea dreptului de aparare, pentru restabilirea adevarului și pentru apararea prestigiului instituției din care facem parte, va rugam a insera în coloanele ziarului Dvs. urmatoarele:

"Desmințire.

"Subsemnații medici veterinari și funcționari ai Abatorului Capitalei, luând cunoștința de articolele publicate de ziarele "România Libera" și "Tribuna Poporului", (atunci ziare comuniste, nn), *prin care se afirma ca în Abatorul Capitalei au fost uciși evrei, și de campania care se duce pe aceasta tema de natura sa discrediteze instituția și oamenii care o servesc, dam cea mai categorica desmințire afirmațiilor facute și declaram pe proprie raspundere ca faptele enunțate mai sus sunt de domeniul fanteziei."*

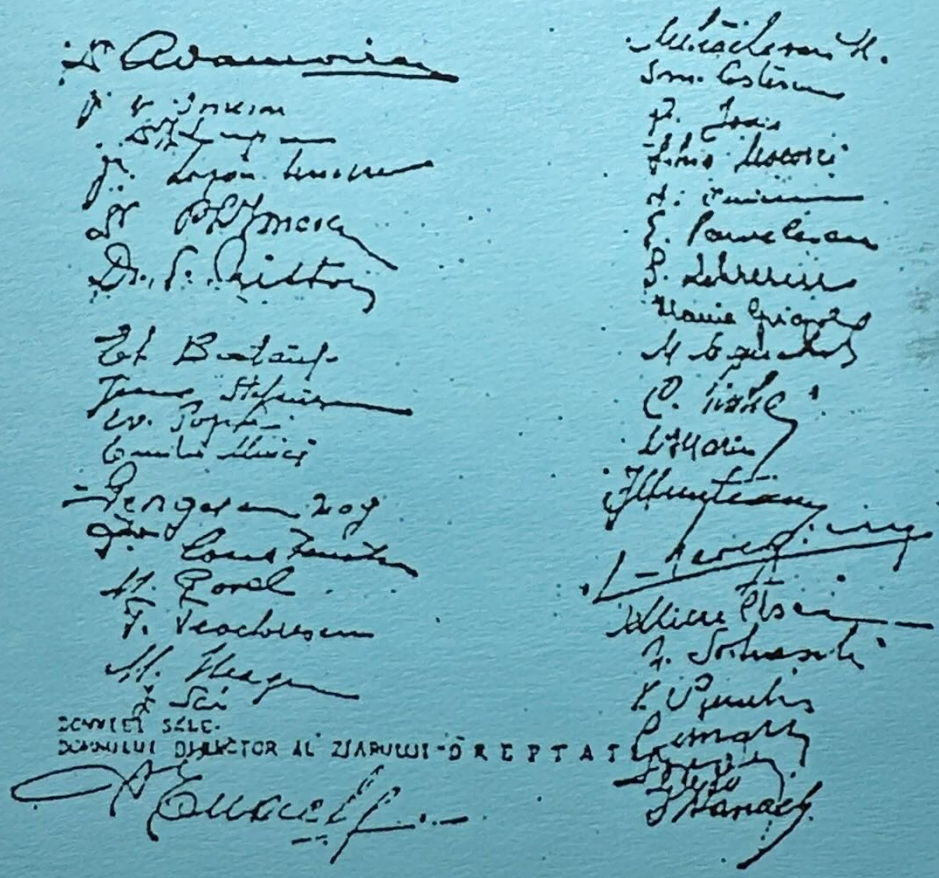

Ziarul *Universul* din 12.2.1941 publică următorul comunicat:

"Pierderi cu prilejul rebeliunei

Armata
În Capitală şi provincie:
- 21 ofiţeri, subofiţeri şi soldaţi morţi.
- 53 ofiţeri, subofiţeri şi soldaţi răniţi.
Rebeli şi populaţie civilă:
În Capitală:
- 236 morţi (dintre care 118 evrei executaţi de rebeli)
- 254 răniţi.
În provincie:
- 117 morţi
- 73 răniţi
În total deci 374 morţi şi 380 răniţi."

●

"Cercetând cu amănunţime evenimentele din timpul zisei rebeliuni, nu vom descoperi nicăieri vreo condamnare adusă vreunui legionar pentru fapta de a fi ucis vreun evreu, deşi ştim cu toţii că Antonescu s-a luptat mult să descopere o astfel de probă incriminatorie. (...)

ROMANIAN HISTORICAL STUDIES

Traian Golea
901 N.E. 14th Avenue, Apt. 601
Hallandale, Florida 33009, U.S.A.